

promlčuje se nárok pojišťovny na vyměření pojistného v desíti letech.« Jak z textace tohoto paragrafu plyne, má však zákon na mysli jediné promlčení práva pojišťovny vyměřiti pojistné vůči zaměstnávateli. Nějakého ustanovení o tom, že by se promlčovalo i právo pojišťovny uložiti ručiteli povinnost zaplatiti pojistné, jež je povinen platiti zaměstnavatel, za kterého ručí, zákon o soc. pojištění neobsahuje, a to ani cit. zákon č. 221/1924 Sb., ani jeho novela č. 184/1928 Sb., platná od 1. ledna 1929, jež ustanovení původního zákona, upravující promlčení pojistného, ponechala nezměněná. Ručitel podle cit. § 170 odst. 2 mohl by vzhledem k akcesorní povaze ručení, předpokládající existenci závazku hlavního dlužníka (zaměstnavatele), namítati jediné promlčení závazku zaměstnavatelova. Toho však st-ka nečiní, naopak nepopírá, že v době splatnosti sporného pojistného bydlila s manželem, veřejným společníkem firmy J. Cz. a spol., ve společné domácnosti a že pojistné nebylo promlčeno. Ale pak podle toho, co bylo shora řečeno, nemůže se proti platebnímu rozkazu vydanému proti ní na základě § 170 odst. 2 poj. zákona brániti námitkou, že v době, kdy byl tento platební výměr vydán, uplynula vůči ní již tříletá promlčecí lhůta cit. § 176 ode dne splatnosti dotyčného pojistného, trvá-li dosud závazek jejího manžela.

Č. 13.065.

R í z e n í s p r á v n í: Není překážky, aby úřad zároveň s rozhodnutím, kterým povoluje obnovu, nevydal nové rozhodnutí ve věci, jestliže není třeba konati ve věci nová šetření.

(Nález z 18. listopadu 1937 č. 4439/35-5.)

V ě c: Adolf a Terezie Sch. v Drahovicích proti rozh. min. soc. péče v Praze z 8. května 1935 o podpoře stavebního ruchu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Výměry min. soc. péče z 6. prosince 1924 a 23. března 1926 byla stavebnímu družstvu »Gemeinnützige Baugenossenschaft Selbsthilfe für Arbeiterwohnungen in Drahowitz«, zapsané společenstvo s r. o. v Drahovicích, podle § 4 odst. c) zákona č. 58/1924 udělena finanční podpora na stavbu 28 rodinných domků v Drahovicích převzetím záruky státu za zápůjčky v konečné výši 1,643.000 Kč. Mezi těmito domky byl též domek čp. 236, u něhož by stavební náklad státem uznán částkou 115.000 Kč a udělená podpora spočívala v převzetí záruky za zápůjčku ve výši 80.000 Kč. Tento domek převedlo později družstvo na st-le jako své členy a čekatele smlouvou, kterou schválilo žal. min. výměrem ze 14. března 1928.

Nař. rozhodnutím prohlásilo žal. min., že smlouvu, kterou družstvo postoupilo st-lům shora uvedený domek, schválilo na základě dat, uvedených v dotazníku z 21. srpna 1926, podepsaném oběma st-li, kde bylo uvedeno, že st-l Adolf Sch. mimo služební příjem ročních 24.000 Kč nemá jiného jmění, následkem čehož bylo možno pokládati jej za méně

zámožného ve smyslu stanov družstva a bylo možno naň převést domek s největší podporou, jakou zákon připouští. Nyní však bylo zjištěno, že Adolf Sch. je vlastníkem domu v Drážďanech, mimo to je spoluvlastníkem domu čp. 1315 »Tiefeland« v Karl. Varech a byl také spoluvlastníkem domu čp. 1335 v Karl. Varech, který byl prodán v r. 1930. Přihlížejíc k těmto novým okolnostem, dříve neznámým, a majíc na zřeteli, že jsou tu splněny podmínky obnovy řízení, min. soc. péče v dohodě s min. fin. a veř. prací snižuje zatímně zápůjčku státem zaručenou na 50% uznaného stavebního nákladu, t. j. na částku 57.500 Kč, tedy na míru, v jaké se podpora udělovala osobám soukromým bez prostřednictví družstva. Min. ukládá st-lům, aby částku 22.500 Kč z původní zápůjčky 80.000 Kč zaplatili valutou ke dni 30. června 1930 na kapitál původní zápůjčky, a ukládá dále, aby jemu zaplatili náhradu anuit z částky 22.500 Kč za dobu od 1. ledna 1928 do 30. června 1935 s 5% ušlými úroky do dne 31. května 1935.

Jednaje o stížnosti, vycházel soud z těchto úvah:

V první řadě dlužno zdůrazniti, že nař. rozhodnutím, jak z jeho znění jasně je patrné, bylo pravoplatné udělení státní podpory st-lům sníženo výhradně z toho důvodu, že byly pro to dány podmínky obnovy řízení, nikoli tedy z důvodu § 83 správ. řádu, zejména snad proto, že to nějaké kogentní veřejné zájmy vyžadovaly. Tento důvod, jež žal. min. uplatňuje teprve ve svém odvodním spise, v nař. rozhodnutí uveden nebyl, st-lé se proti němu také ve stížnosti brániti nemohli a proto ani soud nemůže zkoumati, zda by žal. min. bylo bývalo oprávněno o tento důvod svoje změnovací rozhodnutí opřít.

Dále je ze znění nař. rozhodnutí patrné, že žal. min. jako důvod obnovy uvedlo výhradně, že dodatečně vyšly najevo nové okolnosti dříve neznámé a nikoli snad, že původní rozhodnutí jeho bylo založeno na nějaké listině, jež se ukázala podvrženou nebo falešnou, nebo bylo provedeno jiným soudně trestným činem, tedy na př. podvodným zamlčením relevantních skutečností. Proto soud nemohl přihlížeti ani k oněm vývodům, jimiž se žal. min. snaží teprve v odvodním spisu s tohoto hlediska svoje rozhodnutí doplniti.

Konečně dlužno s hlediska povšechného ještě předdeslati, že sporný případ po stránce procesní dlužno posuzovati podle vlád. nař. č. 8/1928 Sb. o správ. řízení, — jak ostatně obě strany souhlasně uznávají —, neboť šlo o záležitost z oboru podpory stavebního ruchu, tedy o věc náležející do příslušnosti politických úřadů ve smyslu § 1 odst. 1 cit. nař.

První a nejširší námitka stížnosti jest ona, ve které se vytýká porušení předpisu § 89 odst. 1 správ. řádu, který nařizuje, že napřed má býti vydáno zvláštní rozhodnutí, kterým se obnova povoluje nebo nařizuje, a že teprve na základě tohoto zvláštního rozhodnutí může býti ve věci konáno další řízení obnovené a vydáno nové rozhodnutí ve věci samé. Námitka tato ve své všeobecnosti není důvodná. Dlužno tu poukázati na ustanovení § 88 odst. 3 správ. řádu, podle něhož rozhodnutí, jímž se povoluje nebo nařizuje obnova řízení, lze bráti v odpor až v odvolání proti rozhodnutí, jež bude ve věci vydáno v obnoveném řízení. Jestliže

tedy úřad s vydáním rozhodnutí ve věci nemusí čekati na uplynutí odvolací lhůty, resp. na instanční přezkoumání obnovovacího rozhodnutí, pak byla by překážkou sloučení obou rozhodnutí v rozhodnutí jediné ta okolnost, kdyby podle povahy konkrétního případu bylo třeba ve věci samé konati nějaká nová šetření. V daném případě žal. min. potřebu takového nového šetření neuznalo — zda právem či neprávem, netřeba prozatím na tomto místě zkoumati — a proto nebylo tu také zásadní překážky, aby současně s rozhodnutím, kterým byla povolena obnova, nevydalo hned také nové rozhodnutí ve věci samé.

Stížnost má však pravdu, že nařízení obnovy, jak bylo odůvodněno v daném případě, stojí v cestě ustanovení § 87 odst. 2 správ. řádu. Od vydání a doručení rozhodnutí, jež mělo býti podrobena obnovenému řízení, t. j. o d vydání a doručení výnosu z 14. března 1928, uplynulo zatím již mnohem více než 3 léta; bylo by proto žal. min. podle výslovného ustanovení § 87 odst. 2 správ. řádu mohlo obnovu naříditi jen z důvodů uvedených v § 86 odst. 1 č. 1. To však žal. min. neučinilo, nýbrž — jak již uvedeno — opřelo svůj obnovovací výrok výhradně o to, že dodatečně vyšly najevo nové okolnosti, dříve neznámé, tedy výhradně o důvod uvedený v § 86 správ. řádu pod č. 2. Ježto se tím octlo v rozporu se zákonem, slušelo rozhodnutí jeho zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb., aniž za tohoto stavu měl soud důvodu zkoumati ještě odůvodněnost dalších námitek stížnosti.

č. 13.066.

Pojišťovací právo: * Má-li hospodářský podnik polní (§ 1 odst. 4 č. 2 úraz. zákona) zařízenou dílnu kovářskou nebo kolářskou, je podnikem podrobeným úrazovému pojištění celý podnik polní, nikoliv zmíněná dílna jako taková, při čemž platí ovšem výjimka odst. 5.

(Nález z 18. listopadu 1937 č. 5001/35-3.)

Prejudikatura: Boh. A 5907/26.

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. července 1935 o zařadění podniku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Výměrem z 27. dubna 1928 uznala Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze podnik »režijní dílny státního velkostatku ve Zvoleněvsi (dílna kovářská, kolářská a zámečnická)« za pojištěním povinný, protože jde o podnik po živnostensku provozovaný s motorem, a zařadila jej na dobu od 1. ledna 1925 dle příslušných nařízení a dle §§ 4 a 7 min. nař. z 6. července 1914 č. 143 ř. z. podle titulu 126/a »Podkovárny a kovárny« (nebezp. třída V.), titulu 428 a) »Kolářství i výroba vozových částí«: podniky používající motorů, bez hoblovacích strojů a kružnic (nebezp. třída VI.) a titulu 176 »Strojní zámečnictví a dílny na správký«: podniky používající motorů (nebezp. třída VII.) — do nebezpečenské třídy VI. a nebezpečenského procenta 25. Zároveň